

Camilla Charlesworth

Australische alleskunner



In de corona-livestreamtijd baste Camilla Charlesworth bij de soloact van Ashton Irwin, drummer van 5 Seconds Of Summer. Wij werden omvergeblazen door haar steady groove, fijne notenkeuze, dragende lijnen en haar stage-presence en het verbaast ons dan ook niet dat ze bij veel acts te zien is.

De Australische Camilla zoomt met ons vanuit Los Angeles, waar ze voor meerdere projecten, maar vooral voor haar eigen soloproject zit. Iets waar ze 'nu pas' haar hoofd heeft toe kunnen zetten en misschien wel het enige positieve bijeffect van de lockdown. Camilla is een echte sessie-bassist en je hoort en ziet haar bij bijvoorbeeld The Veronicas, Donna Missal, Tina Arena, de eerder genoemde Ashton Irwin, maar recentelijk ook op een nieuwe track van Ziggy – zoon van, ja – Marley.

Misschien is het puur toeval, maar hoeveel bassisten spreek je waarbij bas hun eerste instrument was?

'Ik speelde van huis uit orgel, maar dat was niet inspirerend genoeg om mee door te gaan. Op de middelbare school werd er een klarinet en viool aangereikt, maar ook dat was het niet. Omdat ik veel r&b luisterde, trokken bas en drums me meteen aan en de keuze was op dat moment fiftyfifty. Als tiener dacht ik de bas eerder onder controle te krijgen, omdat ik al voorkennis had van basnotatie.'

Een gedachte waar ze nu om kan lachen, omdat ze toen nog niet wist dat de bas haar uiteindelijk naar de prestigieuze Berklee muziekopleiding zou brengen en daarna op het podium met zoveel grote artiesten.

'Door mijn muziekdocente sloeg de balans door naar de bas. Ze tipte me om naar Meshell Ndegeocello te luisteren. Voor wie haar niet kent: zoek haar eens op op Spotify.'

Deze muziek zorgde ervoor dat Camilla serieus werk ging maken van haar aanleg voor bas. Meerdere helden volgden zoals de legendarische Anthony Jackson, die vooral in de jaren zeventig op veel belangrijke platen te horen was en pionier was van de zessnarige bas.

'Het debuutalbum van Chaka Khan, waar echt de old school-stijl van het "basspelen" te horen is, is een ijkpunt. De manier waarop de andere partijen zijn gebouwd op de baslijnen is zo

that got away': een instrument dat je nooit had moeten verkopen of juist had moeten kopen. Of dat verhaal van een instrument dat nu vintage en duur zou zijn, maar dat je in hebt geruild voor een nu waardeloos digitaal apparaat. Bij Camilla was dat een Gibson.

'Toen ik op zoek ging naar mijn eerste bas kwam ik in een tweedehandszaak terecht waar de verkoper me op een vintage shortscale Gibson wees. Hij was zeker niet duur, maar behoorlijk zwaar en log voor een tiener die nog maar net was begonnen.



'Wie van nature met vingers speelt, weet dat de overstap naar plectrum best akelig is'

bewonderenswaardig aan Jacksons spel. Daarnaast hebben Jamerson en Palladino een grote invloed op mijn spel.'

Door de vele video's op Camilla's social media lijkt de plectrum favoriet te zijn.

'In het begin van mijn bascarrière speelde ik vooral veel r&b, wat een stijl is die om vingers vraagt. Mijn overstap naar plectrum kwam toen ik voor The Veronicas gevraagd werd. De nummers met een rocky edge vroegen om een plectrumbenadering en voor mij was dat meteen een goede oefening. Wie van nature met vingers speelt, weet dat de overstap naar plectrum best akelig is. Een verkeerde techniek zorgt niet alleen voor een sloppy sound, maar ook voor zere armen en polsen.'

Als je bij grote acts wilt spelen, moet je een alleskunner zijn. Ter inspiratie checkte ze diverse plectrumbassisten, maar ze vond niet waar ze naar op zoek was. Totdat ze de band Haim zag.

'Het was de gitarist, Daniëlle Haim, die me op het goede spoor zette. Op haar Gibson SG speelde zij bepaalde ritmische patronen die bij mij de knop omzetten. Opeens was alles duidelijk!'

De start voor een succesvolle plectrumcarrière was gemaakt; bezoek haar Instagram eens voor interessante filmpjes waarin ze veel uitlegt over dynamiek en met souplesse spelen met plectrums.

Het Gibson-incident

Natuurlijk vroegen we Camilla over haar bassen en met name haar eerste bas. We hebben allemaal zo'n verhaal over 'the one





> Ik zag de waarde er niet van in, liet hem staan en kocht in een andere winkel een zwarte shortscale Samick.' Droog vervolgt ze: 'Ik kocht hem omdat die bas beschikbaar was. Ik kan wel spijt hebben van het Gibson-incident, maar op dat moment leek het niet logisch om die Gibson te kopen. De Samick staat trouwens nog bij mijn ouders en ik heb ook nog een eveneens shortscale Mustang. Daarna kocht ik een Squier PJ en dat zijn best goede bassen voor serieuze beginnende bassisten. In mijn tijd op Berklee speelde ik op een vijfsnarige Sadowsky MetroLine. Een niet zo rare keuze voor een opleiding waar jazz en contemporary worden gemixt.'

De bas waar Camilla zoveel mogelijk op probeert te spelen, omdat die volgens haar fantastisch is, is een jarentachtig Fender Precision. Wanneer je beelden van haar opzoekt is dat de eerste bas die je opvalt.

'Hij heeft een zwarte body met witte slagplaat en een esdoorn hals en toets. Met als kers op de taart witte

Contrabas

'Ik voelde me echt tot de elektrische bas aangetrokken, de contrabas zag ik als een oubollig instrument, maar luisteren naar Esperanza Spalding veranderde dat. Dat was toevallig, want ze kwam op Berklee een optreden en een clinic geven. Ook mijn eerdere verkeerde idee van jazz veranderde nadat ik haar zag spelen, misschien omdat er wat elementen inzaten van stijlen die me wel lagen, zoals r&b en pop.'

Het was het tweede album van Esperanza waar Camilla weg van was, ondanks dat er juist in dat album misschien wel het meest 'tradional jazz' zit.

'Stiekem zijn al die songs gewoon ontzettend catchy. De intentie waarmee ze speelt is aanstekelijk. Zelfs de heftige (contra)bassolo's zijn zo natuurlijk en melodisch; de energie van haar spel is voelbaar. Iets wat je niet altijd gebeurt.'

elementkapjes. Het is een van mijn beste aankopen, maar ik ben wel eerst een aantal keren hunkerend langs die muziekwinkel gelopen voordat ik de knoop doorhakte. Als broertje heb ik een metallic blauwe Fender Original 60's reissue P. Deze heeft een iets traditionelere toon vergeleken met de jarentachtig P. Hij is wat lomper en daarom pak ik vaker de zwarte. Ik word vaak gevraagd om ook synthbass te spelen en dan vertrouw ik op mijn Moog Little Phatty.'

Op de pedalenplank tijdens liveshows heeft ze (in deze volgorde) een Origin Effects Cali76-TX-L (compressor), TC Electronic Polytune (guess what, een tuner), Diamond Bass Comp (compressor), MXR Bass Fuzz Deluxe, Boss Waza Craft CE-2W (chorus), Earthquaker Devices Avalanche Run (stereo reverb en delay) en Tech 21 Sansamp PBDI (bassdriver).

Andere, extremere effectpedalen, vooral van Earthquaker Devices waar ze een endorsement van heeft, gebruikt ze graag om nieuwe ideeën, inspiratie van te krijgen. 'Een sound die zorgt voor het begin van een nieuw nummer', vertelt ze ons. Ze probeert haar pedalenbord te beperken tot wat ze live daadwerkelijk gebruikt, tenzij een specifiek pedaal kenmerkend is voor een bepaalde track.

'De Origin Effects Cali76-TX-L is een pedaalversie van een studiocompressor (zie *De Bassist #52 of onze website voor en test, red.*). Omdat bij een groot liveoptreden vaak alleen de directe output wordt gebruikt en niemand echt het mooie volle, ronde geluid van de versterker hoort, gebruik ik pedalen die dat signaal wel mooier rond maken. Deze Cali doet dat. Het is een van mijn nieuwste aankopen.'

De Diamond is inderdaad nóg een compressor. Deze had ze al en ze wilde het niet van haar plank halen nu de Cali er is.

'Ze klinken wel echt verschillend', vertelt ze.

'De MXR fuzz heb ik aangeschaft toen ik bij The Veronicas ging spelen. Ik had meerdere fuzzpedalen geprobeerd, maar na een aantal optredens was het overduidelijk dat dit de fuzz was die ik eigenlijk altijd aantrapte. Van deze fuzz is het fijn dat de bas niet verdwijnt in het bandgeluid. De Avalanche Run gebruik ik als er akkoordachtige dingen gespeeld moeten worden of wanneer er iets heel anders, opvallends te horen moeten zijn. De Sansamp heeft drie standen die je zelf kunt voorprogrammeren.'

De Sansamp van Camilla, populair bij veel bassisten, heeft een stand die een mooi rond, duidelijk basgeluid genereert. De tweede noemt ze zelf meer 'pokey', een iets doorprikkend basgeluid. De derde stand heeft veel *saturation* en drive.

We blijven Camilla volgen, vooral nu we weten dat ze bezig is met eigen werk. Ze streeft ernaar om vaker bij queer, non-binaire en cultureel gevarieerde leadacts te spelen en ze hoopt op een betere representatie van vrouwen en mensen van kleur binnen de muzikscene. Om een tipje van de sluier op te tillen mogen we vertellen dat ze rond het verschijnen van dit magazine samen met Kim Gordon op het Pitchfork Festival in Chicago gaat spelen. Nu al een fantastische combinatie. Jammer dat het in Amerika is. Wanneer we Camilla mogen bewonderen in Nederland is nog even afwachten. •

camillacharlesworth.com • Instagram @camillabasskilla